

B u k o t t a n g y a l o k v a g y u n k

Lezuhantunk a Földre, amely nem a Sátán hatalmából van, hanem mi, bukott angyalok kaptuk lakóhelyül. A Föld törvénye biológiai. Küzdelem a fönmaradásért. Ezen túl, az emberi szférában a bukás alapelve, az önzés, mértéktelenség, a hideg, számító ész furcsa keveréke, a tagadás szelleme uralkodik. Ebből a közegből, az akadályoztatás kettős rendszeréből kell visszaküzdenünk magunkat egy harmadik törvény, az éthosz tisztaságába.

Az immanencia, a világ összefüggésrendszere alkalmas arra, hogy fölismerjük a magasabb rendű elvet, mi magunk alkalmasak vagyunk, hogy megnyíljunk, megtisztuljunk, és visszataláljunk a szeretet Istenéhez. Előbb azonban bukásunk okát, az égi rend megtagadását meg kell szüntetnünk önmagunkban, külön-külön. A más-más fejlődési fokon álló emberek nem alkalmasak közösség létrehozására, énre irányuló vágyunk az eredeti közösség emléknymaiból táplálkozik; az egymás iránti megnyílás alkalmai a szerelem és a barátság. Emberi /bukott angyali/ viszonyaink azonban nem teszik lehetővé, hogy ezek a szent érzelmek sokáig tisztán fönmaradjanak; saját belső meghasonlottságunk, nem-autentikus létezésünk összecseng a külső, általunk alkotott, belőlünk fakadó világ törekvéseivel, és ezek a tényezők együttesen m i n d i g megakadályozzák valódi közösség létrejöttét - akár csak két ember között is.

Egyetlen kiút van az elromlott dolgok rendszeréből, és ez az isteni segítség befogadására való alkalmassá válás. Az eredeti tagadás megtagadása, engedelmes visszatérés a dolgok - nem földi - tökéletes rendszerébe.

A földi valóságok rendszere annyiban azért tökélet és, magán viseli alkotója keze nyomát, amennyiben tükrözi, megismerteti velünk a visszatérés módját. Az utak sokfélék.

A legfőbb nehézséget az jelenti, hogy nem akarjuk a jót /hiszen akkor nem is kerültünk volna ebbe a tisztítótűzbe/, csupán álmaink és emléktöredékeink ringatnak olykor nosztalgiába, a másik ember felé megnyílás ritka alkalmainak katarzisa^ a művészet, a tudomány kivételes magaslatainak tiszta és tisztító levegője ad pillanatnyi lehetőséget a megfordulásra. Ezek a pillanatok illékonyak, s ha nem készültünk megragadásukra teljes odaadással, szertefoszlanak, mint a hajnali pára. Becsukódnak a lét eredeti egysége felé vezető, pillanatra megnyíló ajtók, és mi robotolhatunk tovább, a következő alkalomig.

Ha erőnket megfeszítve, éberén figyelünk, ott toporogva az ajtónál, akkor surranhatunk be a szeretetbe. Semmi biztosíték nincs azonban, hogy ott is maradunk.

A legfőbb bizonytalansági tényező megint csak - és itt belül talán fokozottabb a veszély - éberségünk csökkenése, az elalvás, a régi rossz természetünk visszatérése.

Ha fürdőzünk a magasrendű szellemi közegben, hamar kívül találjuk magunkat, ilyenkor a benmaradás föltételeként erkölcsi döntések szükségessége világosodik mag előttünk, s he ezeket nincs erőnk meghozni, az Erő eltávozik tőlünk, Maradunk kívül, a megváltatlan, fogcsikorgató világban, magányosan, szabadon.